

„Sub aripile Sale”

Evenimentele din viața unui accidentat cu un avion

Povestitorul următoarei întâmplări captivante – cum au scăpat patru oameni de moartea prin îngheț și cum Dumnezeu a făcut ca el să reușească să conducă spre El patru suflete în această situație îngrozitor de dificilă – vrea să dea toată onoarea Aceluia care este singurul Căruia I se cuvine, dar Căruia Îi place să Se folosească de intervenția omenească pentru executarea intențiilor Sale divine de har.

Reprezentându-l pe șeful meu, am vorbit în Siracuza, la New York, în fața membrilor Asociației Profesorilor. În ultimele nopți dormisem puțin și deoarece eram foarte obosit, m-am decis să mă întorc la Washington cu avionul, ca să fiu mai repede acasă.

Ningea puternic când am ajuns la aeroportul de la Siracuza. Dar vântul nu era nefavorabil, așa că am pornit la ora 19:30, după ce comandantul se informase grijuliu despre starea vremii și despre măsurile pe care le avea de respectat. Eram patru: comandantul, copilul, un al treilea comandant ca pasager, și eu, ca singurul pasager plătitor.

Să fi zburat poate trei sferturi de oră, când am observat că ceva nu era în ordine. Că motorul stâng încetase să funcționeze ca urmare a înghețării și că o crustă mică de gheață se formase la elice, care a pricinuit o diminuare a forței motoare, aceasta totuși încă n-o știam atunci.

Dar mi-am dat seama că ne aflam într-o primejdie serioasă, când curând după aceea am atins vârful unui copac. Ca un copil al lui Dumnezeu, firește că gândurile mele s-au îndreptat imediat spre Tatăl meu ceresc. Să fie oare intenția Sa să mă ia la El sau mai are și altă lucrare pe pământ pentru mine? Mi se părea că misiunea mea aici încă nu era îndeplinită. Atunci m-am gândit la făgăduințele din Scriptură. Cuvântul din Ioan 15.7 mi-a venit viu în memorie: – „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face.” Deoarece puteam să spun că rămăsesem în El și cuvintele Sale rămăseseră în mine, m-am rugat curajos:

„Doamne, vreau să rămân în viață, dacă aceasta este voia Ta plăcută.”

După ce atinseserăm primul creștet de copac, puteau să fi trecut secunde sau minute, când am lovit alți copaci. Ne aflam într-un întuneric complet, dar inima mea era în pace. Nu simțeam niciun fel de tulburare interioară. Astfel am putut să observ exact evenimentele. Partea din față a avionului s-a lăsat prima în jos și a lovit pământul. După aceea, avionul s-a culcat încet pe zăpadă, fără un șoc care să se simtă. Dumnezeu a vegheat vizibil asupra noastră. Când am ajuns așa de involuntar pe pământ, ambii comandanți au năvălit în cabină și s-au informat dacă cineva este rănit. Spre uimirea reciprocă și spre bucuria tuturor, toți scăpaserăm fără daune considerabile. Nu m-am putut abține să nu le spun deschis tovarășilor mei de suferință, că mă rugasem lui Dumnezeu și că eu consider salvarea ca pe o ascultare a rugăciunii.

Din rezervorul aripii din stânga curgea benzina. Probabil că aripa fusese găurită la izbirea copacilor. Am ieșit din cabină în zăpada care ne ajungea aproape până la genunchi și am așteptat afară până când benzina a încetat să mai curgă. Apoi ne-am întors în cabină, am făcut lumină și am încercat să ne clarificăm situația.

Pe timpul nopții, ambii comandanți ai avionului au rămas afară. Ei au întreținut un foc mic, în speranța că în felul acesta poate că vor face atent asupra noastră vreun avion care trece. Doar era imaginabil că de la aerodrom, unde lipsa noastră trebuia să bată la ochi, un avion de ajutor

fusese trimis pe urmele noastre. Al treilea comandant și eu am petrecut noaptea în cabină. Dar mult somn n-am avut, deoarece temperatura din cabină a coborât sub zero grade.

În ziua următoare, doi dintre noi au pornit la drum cu compasul în direcție nordică. Poate că erau în apropiere locuințe omenești ușor de ajuns la ele. Dar după ce merseseră foarte greu cam doi kilometri prin zăpada înaltă, au preferat să se întoarcă, înainte să fie complet epuizați. După întoarcerea lor, unul dintre bărbați a încercat instalația radio. Dacă puteam să facem cunoscută situația noastră prin radio, atunci puteam poate să contăm pe ajutor grabnic. Bateria era în stare bună; numai antena era ruptă. Omul a pornit emițătorul și a vorbit la Albany. El a numit numărul avionului nostru, a dat o explicație despre starea sănătății noastre, a descris, atât de bine cât a putut, unde eram, și a rugat să ni se trimită neîntârziat ajutor. La aceasta au urmat mai multe apeluri la intervale diferite. Ei căutau să localizeze poziția taberei noastre prin determinare cu ajutorul undelor radio, deoarece niciunul dintre noi nu avea habar unde ne aflam.

În ciuda efortului, n-am reușit să adunăm atâta lemn, încât să putem să facem într-o oarecare măsură un foc suficient cu producere de fum, așa încât fumul, ridicându-se peste vârful copacilor, să devină sesizabil. În timpul nopții mai căzuseră încă douăzeci și cinci de centimetri de zăpadă. Acum avea o grosime de aproape șaptezeci de centimetri. Fără lopată, fără topor, fără hrană, care ne-ar fi dat putere nouă, era o muncă extrem de grea să adunăm puțin lemn pe o zăpadă așa de înaltă.

Eu am îngenuncheat de nenumărate ori lângă sârmanul nostru foc mic și m-am rugat lui Dumnezeu pentru ajutor, dar cerul părea de aramă. N-am primit niciun răspuns. Toată sâmbăta, aerul a fost așa de înnorat și umed, încât era cu neputință ca un avion să ajungă în câmpul nostru vizual. Și nici n-am auzit vreun zgomot. Iar și iar îmi recitam făgăduințele lui Dumnezeu și meditam la Ioan 15.7. De ce lipsea răspunsul la rugămintea mea? Nu eram totuși așa în El, nu rămăseseră totuși cuvintele Sale în mine în așa fel, încât făgăduința să se poată împlini pentru mine? Era dorința inimii mele ca nimic să nu intervină între sufletul meu și Dumnezeu. Eram conștient că eram copilul Său și nu-mi doream o voință care ar fi fost în vreun fel opusă voinței Sale. Cu toate acestea, împlinirea nu venise.

Am făcut pregătiri pentru a doua noapte. Cel mai mult ne îngrijora întrebarea: cum să ne apărăm de frig. Să întreținem afară un foc mare era imposibil din cauza lipsei de lemne. În cabină nu era voie să facem niciun foc. Ar fi izbucnit în flăcări. Așa că am luat pernele de la cele cincisprezece scaune, le-am pus sub noi, am înfășurat draperiile de la ferestre în jurul picioarelor noastre și am stat așa împreună, foarte strâns înghesuți unii în alții. De învelit nu aveam nimic altceva, decât două pături.

Niciodată nu voi uita spaimele acelei nopți, în care termometrul a coborât 15 grade sub zero. Deja când am intrat în cabină era așa de rece, încât am crezut că trupul meu se va sparge în bucăți. Tremurând din tot corpul de frig, ședeam împreună. După o vreme am început să mă rog cu glas tare. Am pus înaintea Domnului toate făgăduințele Sale. Ce bucuros eram acum că aveam în memorie multe dintre cuvintele Sale minunate! O promisiune divină după alta îmi veneau în minte și le așterneam toate înaintea lui Dumnezeu, rugându-L să Se uite cu îndurare la noi în situația noastră grea. Rugăciunile acelei nopți au fost toate ascultate. Într-adevăr, gerul n-a cedat, dar el nu ne-a dăunat. În ceea ce mă privea pe mine personal, eu am putut să experimentez din nou puterea infailibilă a Cuvântului divin. Se adevărea pentru mine ce era scris în Filipeni 4.6 și 7: „Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus”. Pacea Sa mi-a umplut sufletul.

Cu toate acestea a fost o noapte chinuitoare. Nu cred că vreunul dintre noi a moțait mai mult decât câteva secunde, în ciuda epuizării noastre complete. Dacă privesc în urmă, atunci văd limpede că numai Dumnezeu ne-a păzit de moartea prin îngheț.

Spre ora șapte și jumătate, puțin după răsăritul soarelui, am auzit un avion și ne-am năpustit afară. Am văzut un avion echipat cu schiuri, aproximativ o sută de metri deasupra copacilor, la o distanță de mai puțin de două sute de metri. Cu toate că făceam semne cu brațele, ca nebunii, comandantul nu ne-a văzut. Acest avion zbura în timpul duminicii mereu deasupra noastră și în jurul nostru, dar niciunul dintre eforturile noastre de a-i îndrepta atenția spre noi n-a avut succes. Cam cincizeci de avioane au fost trimise pentru salvarea noastră și, fără discuție, în timpul zilei fuseseră mai multe avioane în câmpul nostru vizual pentru mai mult timp.

Spre ora zece, doi dintre noi s-au hotărât să mai facă o încercare să ne salvăm singuri. Înainte să plecăm, L-am rugat pe Dumnezeu pentru înțelepciune, să ne facă să găsim o cale pe care să găsim ajutorul atât de necesar, atât noi, cât și tovarășii noștri care rămâneau în urmă.

După ce ne croiserăm drum cam un kilometru prin zăpada înaltă, ne-am oprit să ne odihnim puțin de efort. În clipa aceasta mi-a pus Dumnezeu pe inimă să vorbesc cu însoțitorul meu despre mântuirea sufletului său.

„Sunt neliniștit din cauza dumneavoastră”, i-am spus eu fără nicio altă introducere. „Puteți să spuneți că în privința sufletului dumneavoastră totul este în ordine?” El a răspuns fără șovăială: „Nu, domnule Hambrook, aceasta nu pot s-o spun.”

„Dar ce vă împiedică să vă puneți problema în ordine cu Dumnezeu și *chiar acum, imediat, înainte să facem un pas mai departe?*”

„Nimic”, a răspuns el, „numai de-ați vrea să-mi arătați cum trebuie să încep.”

Cititorul își poate imagina cu ce bucurie adâncă i-am lămurit însoțitorului meu calea mântuirii. Am început cu Ioan 1.12: „Dar tuturor celor care *L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu*: celor care cred în Numele Lui”. Apoi i-am arătat cu ajutorul primului verset al aceluiasi capitol, cine este Cel care trebuie primit: *Dumnezeu, Hristosul lui Dumnezeu*.

„Cuvântul”, am continuat eu, „S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr.”

În legătură cu acest cuvânt am arătat umanitatea pură, desăvârșită, a lui Hristos, despre care Ioan a mărturisit: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” și am explicat că sângele acestui Om curat, fără pată, era necesar *ca să ridice păcatul*. La urmă am citat cuvântul din Romani 10.9,10: „Că dacă vei mărturisi cu *gura* ta pe Isus ca Domn și vei crede în *inima* ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. Deoarece cu *inima* se crede spre dreptate și cu *gura* se mărturisește spre mântuire.”

Deoarece urmărise cu atenție vizibilă cuvintele mele, l-am întrebat fără înconjur:

„Vreți să-L primiți pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al dumneavoastră?”

„Da, vreau”, a fost răspunsul categoric.

„Vreți să-I spuneți aceasta Domnului imediat, aici?”

Fără șovăială și-a dat căciula jos. I-am urmat exemplul și el a rostit cuvintele simple:

„În această zăpadă, Doamne Isuse, aici, sub acești copaci, Te primesc ca Mântuitor al meu. Ajută-mă, Doamne!”

Mișcat, l-am întrebat după aceea, pe când mă refeream din nou la Ioan 1.12:

„Ce sunteți acum?”

„Un copil al lui Dumnezeu”, a spus el simplu.

„Vreți să-I mulțumiți *Domnului* pentru aceasta?”

Pentru a doua oară ne-am dat jos acoperământul capului și acolo, în zăpada adâncă, camaradul meu a exprimat față de Dumnezeu sentimentele inimii sale.

Ne-am târât mai departe. Impresia puternică a celor tocmai trăite nu m-a mai părăsit. Însoțitorul meu spunea iar și iar:

„Cât de complet diferit este acum totul față de mai înainte, domnule Hambrook!”

După câteva minute a propus să ne întoarcem, înainte să fim cu totul la capătul puterilor noastre. Eu eram de părere să mergem mai departe, până găsim o cale de ieșire. Dar Dumnezeu a hotărât: înapoi! Acolo mai erau încă doi, cărora trebuia să le arăt calea spre Hristos. Așa că ne-am întors. Picioarele noastre erau aproape înghețate, așa că puteam să mergem numai cu cel mai mare efort. La ora unu și jumătate am ajuns iarăși la punctul nostru de plecare.

Unul dintre cei doi comandanți, care rămăseseră pe loc, ne-a venit în întâmpinare. N-am ezitat să-i pun aceeași întrebare pe care o adresasem însoțitorului meu și – am primit de la el aceleași răspunsuri și discuția noastră s-a sfârșit cu același rezultat. Și el L-a primit pe Hristos și i-a mulțumit lui Dumnezeu din inimă, că *acum era copilul Său*.

Un sfert de oră mai târziu a venit primul comandant la noi, sub acoperișul cortului, unde focul mai ardea slab. Firește că el nu știa nimic despre discuțiile mele cu camarazii. Și lui m-am adresat cu aceleași întrebări și cu aceleași pasaje din Scriptură; și de la el am primit aceleași răspunsuri ca de la ceilalți doi. Cu aceeași hotărâre L-a primit și acela pe Hristos ca Mântuitor al său și, ca și ei, l-a mulțumit și el lui Dumnezeu pentru siguranța de a fi acum un copil al lui Dumnezeu.

În această clipă am înțeles de ce Dumnezeu nu răspunsese până atunci la rugămintea mea de salvare din situația noastră. Un lucru mai mare era în joc decât eliberarea din suferința fizică. Acum eram toți proprietatea Sa. Puteam împreună să-I facem cunoscute lui Dumnezeu dorințele noastre. Ne-am rugat grupați în jurul micului nostru foc, ca Dumnezeu să ne facă să vedem curând ajutorul Său, de care aveam nevoie atât de urgent. Rugămintele noastre deveneau tot mai precise. L-am rugat să ne trimită ajutorul Său înainte de miezul nopții, deoarece simțeam că nu vom mai apuca ziua următoare.

Din minut în minut se făcea tot mai frig. În jurul nostru totul era mort și tăcut. Totul arăta deznădăjduit. Cu toate acestea, încrederea noastră în Dumnezeu rezista. Socoteam că oamenii consideraseră ca zadarnică orice căutare în continuare a noastră. Dar *Dumnezeu* putea să ajute.

Și Dumnezeu a ajutat. Era ora 17 și 15, când am auzit din nou sunetul puternic al unui avion în imediata apropiere și, cercetând cerul, i-am observat luminile. Atât de repede cât ne-au permis mădularele epuizate, am turnat benzină pe un băț învelit într-o pânză, am aprins mănunchiul în foc și l-am agitat ca pe o făclie. Lumina a îndreptat atenția aviatorului asupra noastră. El ne-a înconjurat de mai multe ori. Bucuria noastră nu se poate descrie. Ne-am așezat în lumina făcliei, ca el să poată să vadă că toți patru mai eram în viață, pentru că știam că va transmite neîntârziat prin radio rudelor și prietenilor. După ce avionul ne dăduse un semnal luminos că fuseserăm descoperiți, ne-a părăsit. Când muzica motorului s-a stins tot mai mult și mai mult în urechile noastre și totul a fost din nou tăcut ca mai înainte, peste noi a venit un sentiment de părăsire.

După o vreme a apărut totuși un alt avion. Apoi au trecut iarăși mai multe ore. Deodată, era ora 22:30, s-a auzit o împușcătură. A urmat un strigăt tare. Doi dintre noi care aveau arme, deoarece avionul nostru transporta corespondență, au ieșit și le-au descărcat, ca în felul acesta să indice direcția celor care ne căutau. Recunosc deschis că în clipa aceasta, când Dumnezeu aducea ajutor, tot trupul meu se cutremura de suspine lăuntrice. Colegului meu, care stătea în spatele meu, nu i-a mers altfel.

Ce a urmat apoi, se povestește repede. Nouă oameni, care fuseseră trimiși în căutarea noastră, erau acolo în minutul următor. Ne aduceau alimente și lucruri calde, ca pături și altele asemănătoare. Curând ardea un foc bun și, în sfârșit, puteam să ne facem comozi. Am savurat precauți mâncarea adusă prietenos pentru noi, cafeaua fierbinte, înviorătoare, și ciocolata întăritoare. Firește că aducătorii nu bănuiau că ei erau unelte ale lui Dumnezeu, pe care El îi folosea la strigătul nostru, ca să ne aducă ajutor într-o vreme când părea cel mai puțin posibil. Numai cine cunoaște acest ținut și aceste păduri știe ce înseamnă să mergi șapte, până la opt kilometri prin întunericul nocturn și pe un ger de 25 de grade sub zero, printr-o zăpadă așa de adâncă.

În timpul nopții, comandantul avionului a întrebat deodată:

„Domnule Hambrook, să nu-I mulțumim împreună lui Dumnezeu pentru minunata Lui salvare?”

„Da, aceasta o vom face toți.”

„Să încep eu, domnule Hambrook?”, a întrebat al doilea, dintr-un alt colț.

„Da, începeți dumneavoastră.”

S-a rugat el. M-am rugat eu. Și s-au rugat și ceilalți doi; și toți împreună I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa, cu care S-a gândit la noi când necazul atinsese punctul culminant.

Dimineața s-au întors salvatorii noștri cu un tobogan¹, pe care a fost pus comandantul nostru, deoarece el era cel mai istovit. Ajutorul comandantului, cu toate că era de-a dreptul slăbit, deoarece la căderea avionului își rănise fața și maxilarul, a mers cu noi pe jos cea mai mare parte a drumului. Pe drum am avut privilegiul să pot să vorbesc cu comandantul grupului nostru de salvare în același fel ca în ziua dinainte cu cei trei tovarăși ai mei de suferință. Când i-am spus cele trei pasaje cunoscute din Scriptură și i-am arătat că pentru el este acum importantă hotărârea: dacă Îl primește pe Hristos sau nu, el mi-a întins mâna și a spus:

„Vreau!”

Și atunci și acest bărbat s-a predat lui Dumnezeu, în mijlocul zăpezii, în mijlocul pădurii adânci. Și el L-a acceptat pe Hristos ca Mântuitor al Său și la sfârșit, așa cum au făcut ceilalți, I-a mulțumit lui Dumnezeu din toată inima pentru că *acum era copilul Său*.

Meritau cele petrecute osteneala? Un avion valorând optzeci de mii de dolari, era distrus, în afară de câteva părți. Noi patru am suferit lucruri de nespus timp de două zile și două nopți.

¹ O sanie de origine indiană făcută dintr-o scândură îndoită în sus în partea din față, pe care, în caz de nevoie, pot sta mai multe persoane ținându-se strâns una de alta.

Rudele și prietenii noștri fuseseră aruncați în cea mai mare agitație. Nouă mii de galoane² de benzină fuseseră folosite într-o zi de avioane în căutarea noastră. Într-un cuvânt: costurile totale pe care le pricinuiseră toată această întâmplare au fost foarte, foarte considerabile.

Domnul Isus a spus: „Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, și și-ar pierde sufletul?” (Marcu 8.36) Dar aceasta înseamnă: dacă sufletul unui singur om ar fi costat toată lumea, ar fi meritat osteneala.

Și Domnul Isus a mai spus și: - „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

Cine ar putea, în cer și pe pământ, să precizeze valoare vieții Fiului lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului? Dar dacă *un singur* suflet trebuia să fie salvat de la pierzarea eternă, atunci *El* a trebuit să-Și dea viața.

În ceea ce mă privește pe mine personal, n-aș vrea să mai trăiesc încă o dată spaimile acelor zile și nopți, nici pentru un milion de dolari. Dar cred că totuși aș mai îndrăzni încă o dată, dacă pe această cale ar fi adus la Hristos încă un suflet.

Titlul original: „Untern Seinen Flügeln”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 2-15.

² Unitate de măsură pentru capacități: 1 galon = 3,5-4.5 litri, în funcție de natura lichidului.